

Sbírka zákonů a nařízení republiky Československé

Částka 8.

Vydána dne 20. února 1947.

Cena Kčs 1.—

O B S A H:

(13. a 14.) 13. Zákon o úlevách v oboru daně z obohacení a poplatků pro pozůstalosti po účastnících národního boje za osvobození a po obětech nepřátelské persekuce a války, jakož i pro některá věnování. — 14. Nařízení o státních zkouškách a o přísných zkouškách doktorských na fakultách věd právních a státních.

13.

Zákon

ze dne 30. ledna 1947

o úlevách v oboru daně z obohacení a poplatků pro pozůstalosti po účastnících národního boje za osvobození a po obětech nepřátelské persekuce a války, jakož i pro některá věnování.

Ústavodárné Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

(1) Účastníkem národního boje za osvobození podle tohoto zákona je československý státní občan, který

1. v době ohrožení republiky

a) byl příslušníkem československé armády v zahraničí (§ 2, odst. 1, č. 1 a 2 zákona ze dne 19. prosince 1946, č. 255 Sb., o příslušnících československé armády v zahraničí a o některých jiných účastnících národního boje za osvobození), nebo

b) konal vojenskou službu v některé spojenecké armádě, neměl-li možnost konati vojenskou službu v československé zahraniční armádě, nebo

c) byl příslušníkem první československé armády na Slovensku, nebo

d) byl partyzánem (§ 1 zákona ze dne 14. února 1946, č. 34 Sb., jímž se vymezuje pojem „československého partyzána“), nebo

e) zúčastnil se aspoň 3 měsíce soustavnou činností zahraničního nebo domácího hnutí, směřujícího přímo k osvobození Československé republiky, nebo

f) zúčastnil se činně českého nebo slovenského povstání, nebo

g) byl československým politickým vězněm (§ 2, odst. 1, č. 5 zák. č. 255/1946 Sb.), nebo

2. byl československým dobrovolníkem v republikánské armádě ve Španělsku v letech 1936 až 1939.

(2) Oběťmi nepřátelské persekuce jsou českoslovenští státní občané, kteří byli v době zvýšeného ohrožení republiky vězněni nebo internováni (zajištěni) v koncentračních a podobných táborech z důvodů politických, národních nebo rasových, i nejde-li o osoby uvedené v odstavci 1, nebo na nichž se nepřítel nebo jeho pomahači dopustili jiného násilí z týchž důvodů.

(3) Za oběti války se považují českoslovenští státní občané jiné než německé nebo maďarské národnosti, kteří byli postiženi v době branné pohotovosti státu leteckými útoky nebo jinou vojenskou činností.

§ 2.

(1) Pro pozůstalosti po účastnících národního boje za osvobození nebo po obětech nepřátelské persekuce nebo války poskytují se úlevy uvedené v § 3. tohoto zákona, jestliže zůstavitel

1. padl v boji nebo

2. zemřel na přímý následek zranění, které utrpěl při výkonu vojenské služby v době zvýšeného ohrožení republiky nebo za činnosti v národním boji za osvobození nebo na nemoc, která vznikla v této službě nebo za této činnosti, nebo

3. byl popraven nebo zahynul v koncentračním táboře nebo podobném táboře nebo ve vězení nebo

4. zemřel na následky útrap, které vytrpěl v koncentračním nebo podobném táboře nebo ve vězení, nebo

5. přišel o život jiným nepřátelským násilím, nebo

6. byl usmrčen vojenskou činností nepřátel nebo Spojenců nebo zemřel na přímý následek této činnosti nebo

7. padl v boji jako československý dobrovolník v republikánské armádě ve Španělsku, nebo zemřel na přímý následek zranění nebo útrap, které vznikly touto činností.

(2) V případech uvedených v odstavci 1, č. 2, 4, 5 a 6 přísluší úleva jen tehdy, zemřel-li zůstavitel na prokázané přímý následek utrpené choroby, úrazu nebo zranění.

(3) Nárok na úlevu přísluší československému státnímu občanu, který se v době zvýšeného ohrožení republiky neprovinil proti Československé republice nebo proti národní cti ani nedopustil trestného činu proti osobám nebo majetku československých státních občanů.

§ 3.

(1) Nabytí následkem úmrtí nebo pro případ smrti z pozůstalosti po účastnících národního boje za osvobození nebo po obětech nepřátelské persekuce (§ 1, odst. 1 a 2 tohoto zákona) příbuznými v přímé linii, manželem, jakož i ostatními nabyvateli první a druhé třídy sazby zákona ze dne 12. srpna 1921, č. 337 Sb., o dani z obohacení, jsou od dědické daně osvobozena, nepřevyšuje-li jejich čistá hodnota 50.000 Kčs. Při čisté hodnotě nabytí více než 50.000 Kčs do 100.000 Kčs snižuje se dědická daň na jednu čtvrtinu, při čisté hodnotě nabytí více než 100.000 Kčs do 1.000.000 Kčs na jednu polovinu.

(2) U nabytí po obětech války (§ 1, odst. 3 tohoto zákona) snižuje se hranice pro osvobození od dědické daně na 25.000 Kčs. Při čisté hodnotě nabytí více než 25.000 Kčs do 50.000 Kčs snižuje se dědická daň na jednu čtvrtinu, do 100.000 Kčs na polovinu a do 1.000.000 Kčs na tři čtvrtiny.

(3) Úlevy podle odstavců 1 a 2 tohoto paragrafu přísluší také pro nabytí

a) sourozenci zůstavitelovými, pokud jsou odkázáni svým zaopatřením na něho, a u nabytí zemědělských usedlostí také tehdy, nemají-li nabývající sourozenci vlastního zemědělského majetku přesahujícího 10 ha a budou-li sami se svými rodinami na zděděné usedlosti hospodařiti, dále

b) schovanci zůstavitelovými, pokud schovanecký poměr v den úmrtí trval buď nej-

méně 5 let nebo aspoň 2 léta, avšak v tom případě jen začal-li nejpozději od 3. roku jejich věku. Přerušeni zaopatření nebo schovaneckého poměru z důvodu účasti na národním boji za osvobození nebo z důvodu nepřátelské persekuce není úlevám na překážku.

(4) Je-li předmětem nabytí, pro které platí úlevy podle předchozích odstavců, nemovitost, nevyměří se, po případě snižuje se stejnou měrou jako dědická daň též příslušný poplatek nemovitostní.

(5) Při srovnávání pozůstalostních dávek podle dědické dohody s pozůstalostními dávkami, jež by beze zřetele na tuto dohodu měly býti vyměřeny, je přihlížeti k úlevám podle předchozích odstavců.

(6) Částky, pro něž přísluší úleva na dani dědické podle předcházejících odstavců, odečtou se od základu paušálního poplatku za projednání pozůstalostí.

§ 4.

(1) Věnování právníckým osobám veřejného práva, dále právníckým osobám a zařízením, jež podle svých stanov (zřizovacích a jiných listin) sladují výhradně a trvale účely dobročinné nebo lidumilné, poskytnutá k podpoře osob uvedených v § 1 tohoto zákona, které utrpěly škodu na zdraví nebo na majetku jako účastníci národního boje za osvobození nebo oběti nepřátelské persekuce nebo války, nebo k podpoře pozůstalých po těchto osobách, jsou osvobozena od daně z obohacení a od poplatku nemovitostního.

(2) Stejně osvobození přísluší pro podpory, které takové právnícké osoby a zařízení poskytnou osobám zmíněným v odstavci 1.

§ 5.

(1) Ministerstvo financí, na Slovensku pověřenectvo financí, může k zamezení nesrovnalostí, které by v důsledku tohoto zákona mohly vzniknouti, povolit

a) úlevy uvedené v § 3 zcela nebo zčásti pro pozůstalosti po osobách, které se staly obětmi nepřátelského násilí, persekuce nebo války nebo jejich přímých důsledků i v jiných případech, než které jsou uvedeny v §§ 1 a 2 tohoto zákona,

b) úlevy uvedené v § 3 zcela nebo zčásti pro pozůstalosti po účastnících národního boje za osvobození nebo po obětech nepřátelské persekuce nebo války v případech uvedených v § 2 i tehdy, jestliže daň z obohacení nebo poplatky byly pravoplatně vyměřeny a zaplacený v zemích České a Moravskoslezské před 5. květnem 1945, na Slovensku před 1. zářím

1944, a to na žádost podanou do 31. března 1947,

c) úplně nebo částečně osvobození od daně z obohacení a od poplatku nemovitostního pro jiná než v § 4 uvedená věnování k podpoře osob jmenovaných v § 1 tohoto zákona, pokud utrpěly škodu na zdraví nebo na majetku nebo k podpoře příslušníků jejich rodin nebo pozůstalých.

(2) Vznikne-li přiznáním úlev podle odstavce 1 z platby učiněné před 31. říjnem 1945 přeplatek, podléhá tento přeplatek ustanovení § 7 dekretu presidenta republiky ze dne 19. října 1945, č. 91 Sb., o obnovení československé měny.

§ 6.

(1) Dary poskytnuté v době branné pohotovosti státu účastníkům národního boje za osvobození, pokud jich bylo použito pro činnost směřující k osvobození Československé republiky, jakož i dary, poskytnuté v téže době politickým vězňům přímo do koncentračních a podobných táborů nebo do vězení, jsou osvobozeny od daně darovací.

(2) Vdovám a sirotkům po obětech nacistické persequce, jimž byly v důsledku ztráty živitele poskytnuty v době před účinností tohoto zákona dary, přísluší též osvobození od daně darovací a od poplatku nemovitostního v rozsahu, stanoveném § 3, odst. 2.

(3) Věnování k účelům vědeckým, vyučovacím, dobročinným, lidumilným, náboženským nebo kulturním, zejména k znovuvybudování a zachování kulturních a historických budov a památek válkou zničených, učiněná v letech 1945 až 1948 k uctění památky účastníků národního boje za osvobození nebo obětí nepřátelské persequce nebo na paměť osvobození Československé republiky, jsou osvobozena od daně darovací a od poplatku nemovitostního.

§ 7.

Právní listiny o věnováních uvedených v §§ 4 až 6 a jiné písemnosti a úřední úkony, jichž jest třeba k uskutečnění takových věnování a k uplatnění úlev podle tohoto zákona, jsou osvobozeny od poplatků a dávek za úřední úkony ve věcech správních.

§ 8.

(1) Tento zákon nabývá účinnosti dnem vyhlášení. Jeho ustanovení se však použije též, vznikl-li nárok státu na daň z obohacení, poplatky nebo dávky v tomto zákoně uvedené, před jeho účinností, avšak u pozůstalostí,

z nichž dávky byly pravoplatně vyměřeny a zaplacený v zemích České a Moravskoslezské před 5. květnem 1945, na Slovensku před 1. zářím 1944, jen v rámci § 5.

(2) Tento zákon provede ministr financí.

Dr. Beneš v. r.

Gottwald v. r.

Dr. Dolanský v. r.

14.

Vládní nařízení

ze dne 14. února 1947

o státních zkouškách a o přísných zkouškách doktorských na fakultách věd právních a státních.

Vláda republiky Československé nařizuje podle § 1, odst. 2 a § 7 zákona ze dne 20. dubna 1893, č. 68 ř. z., o právnických a státovědeckých studiích a o státních zkouškách:

§ 1.

(1) Státní zkoušky a přísné zkoušky doktorské na fakultách věd právních a státních se konají dílčími zkouškami z jednotlivých zkušebních předmětů.

(2) Vykonal-li kandidát úspěšně dílčí zkoušky ze všech zkušebních předmětů státní zkoušky nebo přísné zkoušky doktorské, vydá se mu vysvědčení o státní zkoušce, po případě o přísné zkoušce doktorské.

§ 2.

(1) Dílčí zkoušky ze zkušebních předmětů historickoprávní státní zkoušky a historickoprávní přísné zkoušky doktorské se konají nejdříve v posledních čtyřech týdnech třetího semestru; vykoná-li kandidát všechny dílčí zkoušky historickoprávní státní zkoušky nejpozději do dvou týdnů po zahájení kteréhokoliv dalšího semestru, počítá se mu tento semestr jako první platný semestr druhého studijního oddílu (§ 2, odst. 2 nařízení ze dne 24. října 1893, č. 204 ř. z., o úpravě studia a státních zkoušek na fakultách věd právních a státních, ve znění vládního nařízení ze dne 18. září 1919, č. 510 Sb.), jsou-li jinak splněny ostatní předepsané podmínky.

(2) Dílčí zkoušky ze zkušebních předmětů judičiální nebo státněvědecké státní zkoušky a jí odpovídající přísné zkoušky doktorské se konají nejdříve v posledních čtyřech týdnech posledního semestru.

(3) Žádá-li o to kandidát, může konati dílčí zkoušky z několika nebo i ze všech zkušebních předmětů téže státní zkoušky nebo přísné zkoušky doktorské v týž den.

§ 3.

(1) Profesorský sbor fakulty stanoví pořadí, v němž se konají dílčí zkoušky jednotlivých státních zkoušek a přísných zkoušek doktorských.

(2) Pokud kandidát neobstál u dílčí zkoušky z některého zkušebního předmětu, nemůže se podrobiti dílčí zkoušce z dalšího předmětu téže státní zkoušky, po případě přísné zkoušky doktorské.

§ 4.

(1) Neobstál-li kandidát při dílčí zkoušce státní zkoušky, může ji opakovati za měsíc; neobstál-li při téže zkoušce po druhé, může ji opakovati za tři měsíce.

(2) Neobstál-li kandidát při dílčí zkoušce přísné zkoušky doktorské, může ji opakovati za čtyři měsíce; neobstál-li při téže zkoušce po druhé, může ji opakovati za šest měsíců.

(3) Neobstál-li kandidát při dílčí zkoušce státní zkoušky nebo přísné zkoušky doktorské po třetí, nemůže již býti připuštěn ke státním zkouškám, po případě k přísným zkouškám doktorským na žádné československé fakultě věd právních a státních a hodnost doktora práv, dosažená jím na vysoké škole v cizině, nemůže býti nostrifikována.

§ 5.

Dílčí zkoušky se konají před zkušebním komisařem dotyčného zkušebního předmětu,

určeným předsedou zkušební komise. Dílčí zkouška po třetí konaná se koná před komisí složenou z předsedy zkušební komise (jeho zástupce) a nejméně jednoho zkušebního komisaře.

§ 6.

(1) Veškeré předpisy o státních zkouškách a o přísných zkouškách doktorských na fakultách věd právních a státních, odporující ustanovením tohoto nařízení, se zrušují. Nedočteny zůstávají studijní úlevy poskytnuté na podkladě vládního nařízení ze dne 25. května 1945, č. 9 Sb., o přechodných opatřeních na českých vysokých školách, studujícím, kterým bylo znemožněno studium uzavřením českých vysokých škol v letech 1939 až 1945.

(2) Dokud nedojde k nové podrobné úpravě dílčích zkoušek zavedených tímto nařízením, stanoví podrobnosti ministr školství a osvěty.

§ 7.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem vyhlášení a platí v zemích České a Moravskoslezské; provede je ministr školství a osvěty.

Gottwald v. r.

Dr. Zenkl v. r.	Laušman v. r.
Ursíny v. r.	Đuriš v. r.
Fierlinger v. r.	Zmrhal v. r.
Široký v. r.	Dr. Pietor v. r.
arm. gen. Svoboda v. r.	Ing. Kopecký v. r.
Dr. Ripka v. r.	Hála v. r.
Nosek v. r.	Dr. Nejedlý v. r.
Dr. Dolanský v. r.	Dr. Procházka v. r.
Dr. Stránský v. r.	Majer v. r.
Dr. Drtina v. r.	Dr. Franek v. r.
Kopecký v. r.	Lichner v. r.